

“मीठे बच्चे- सदैव खुशीमा रहने गर- हामीलाई कसले पढाउनुहुन्छ, यो पनि मनमनाभव हो, तिमीलाई खुशी छ- हिजो हामी पत्थरबुद्धि थियौं, आज पारस बुद्धि बनेका छौं।”

प्रश्न:- तकदिर खुल्ने आधार के हो ?

उत्तर:- निश्चय । यदि तकदिर खुल्न ढिलो भयो भने लख्खराइरहन्छन् । निश्चय बुद्धि हुनेहरू राम्रोसँग पढेर छलांग लगाउँछन् । कुनै पनि कुरामा संशय भयो भने पछि रहन पुग्छन् । जो निश्चय बुद्धि बनेर आफ्नो बुद्धिलाई बाबासम्म दौडाइरहन्छ ऊ सतोप्रधान बन्छ ।

ओम् शान्ति । विद्यार्थी जब विद्यालयमा पढ्छन् भने उनीहरूलाई यो थाहा हुन्छ- हामीलाई पढेर के बन्नु छ । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूको बुद्धिमा आउनुपर्छ- हामी सत्ययुग पारसपुरीको मालिक बन्छौं । यस देहका सम्बन्ध आदि सबैलाई छोड्नु छ । अब हामीलाई पारसपुरीको मालिक पारसनाथ बन्नु छ, सारा दिन यो खुशी रहनुपर्छ । सम्भन्छौ- पारसपुरी केलाई भनिन्छ ? वहाँ भवन आदि सबै सुन चाँदीका हुन्छन् । यहाँ त पत्थर ईटाका भवन छन् । अब फेरि तिमी पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बन्छौ । पत्थरबुद्धिलाई पारसबुद्धि जब पारसनाथ बनाउने बाबा आउनुहुन्छ तब बनाउनुहुन्छ नि ! तिमी यहाँ बसेका छौ, जान्दछौ- हाम्रो स्कूल उच्चभन्दा उच्च छ । योभन्दा ठूलो स्कूल कुनै हुँदैन । यस स्कूलबाट तिमी करोड, पद्म भाग्यशाली विश्वको मालिक बन्छौ, त्यसैले तिमी बच्चाहरूलाई कति खुशी रहनुपर्छ । यस पत्थरपुरीबाट पारसपुरीमा जाने यो पुरुषोत्तम संगमयुग हो । हिजो पत्थरबुद्धि थियौं, आज पारसबुद्धि बनिरहेका छौं । यो कुरा सदैव बुद्धिमा रह्यो भने पनि मनमनाभव नै हो । स्कूलमा शिक्षक आउँछन् नै पढाउनको लागि । विद्यार्थीको दिलमा रहन्छ- अब शिक्षक आइपुग्न लाग्नुभयो । तिमी बच्चाहरू पनि सम्भन्छौ- हाम्रो शिक्षक त स्वयं भगवान् हुनुहुन्छ । उहाँले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ भने अवश्य संगममा आउनुहुन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- मनुष्यले पुकारिरहन्छन् उहाँ यहाँ आउनुभएको छ । कल्प पहिले पनि यस्तो भएको थियो तब त लेखिएको छ- विनाशकाले विपरीत बुद्धि किनकि उनीहरू पत्थरबुद्धि छन् । तिम्रो हो विनाशकाले प्रीतबुद्धि । तिमी पारसबुद्धि बनिरहेका छौ । त्यसैले यस्तो कुनै युक्ति निकाल्नुपर्छ जसद्वारा मनुष्यले छिटै बुझ्छन् । यहाँ त धेरैलाई लिएर आउँछन्, तर पनि भन्छन् शिवबाबा ब्रह्मा तनद्वारा कसरी पढाउनुहुन्छ ! कसरी आउनुहुन्छ होला ! केही पनि बुझ्दैनन् । यतिका सबै सेन्टरमा आउँछन् । निश्चय बुद्धि छन् नि । सबैले भन्छन्- शिव भगवानुवाच, शिव नै सबैका बाबा हुनुहुन्छ । कृष्णलाई कहाँ सबैको बाबा भनिन्छ र ! यसमा अलमलिनै त कुरै छैन । तर तकदिर ढिलो खुल्नु छ भने लख्खराइरहन्छन् । कम पढ्नेलाई भनिन्छ- यो लख्खराउँछ । संशय बुद्धि पछि रहन्छन् । निश्चय बुद्धि राम्रोसँग पढ्नेहरू अगाडि छलांग लगाउँछन् । कति साधारण सम्झाइन्छ, जसरी बच्चाहरू दौड लगाएर निसानासम्म गएर फेरि फर्किएर आउँछन् । बाबा पनि भन्नुहुन्छ- बुद्धिलाई छिटै शिवबाबाको पासमा दौडायौ भने सतोप्रधान बन्छौ । यहाँ राम्ररी सम्भन्छन् पनि । तीर लाग्छ फेरि पनि बाहिर गएपछि समाप्त हुन्छ । बाबाले ज्ञान इन्जेक्सन लगाउनुहुन्छ त्यसैले नशा चढ्नुप्यो नि । तर चढ्दै-चढ्दै न । यहाँ ज्ञान अमृतको प्याला पिए भने त असर पर्छ । बाहिर गएपछि भुल्छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- ज्ञानसागर, पतित-पावन सद्गति दाता, मुक्तिदाता एकै बाबा हुनुहुन्छ । उहाँले हरेक कुराको वर्सा दिनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमी पनि पूरै सागर बन । जति ममा ज्ञान छ त्यति तिमी पनि धारणा गर ।

शिवबाबालाई देहको नशा छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म त सदैव शान्त रहन्छु । तिमीलाई पनि जब देह थिएन तब नशा थिएन । शिवबाबा कहाँ भन्नुहुन्छ र— यो मेरो चीज हो । यो तन लोन लिएको हो, लोन लिएको चीज आफ्नो कहाँ हुन्छ र ! मैले यिनमा प्रवेश गरेको हुँ, थोरै समयको लागि सेवार्थ । अब तिमी बच्चाहरूलाई फर्केर घर जानु छ, दौड लगाउनु छ, भगवान्सँग मिल्नको लागि । यति यज्ञ, तप आदि गरिरहन्छन्, कहाँ सम्भन्छन्— यो कसरी मिल्छ ! सम्भन्छन्— कुनै न कुनै रूपमा भगवान् आउनुहुन्छ । बाबाले सम्भाउन त धेरै सहज सम्भाउनुहुन्छ, प्रदर्शनीमा पनि तिमीले सम्भाऊ । सत्ययुग-त्रेताको आयु पनि लेखिएको होस् । त्यसमा २५०० वर्षसम्म बिलकुल सही छ । सूर्यवंशीपछि हुन्छ चन्द्रवंशी त्यसपछि देखाऊ— रावणको राज्य शुरू भयो र भारत पतित हुन थाल्यो । द्वापर कलियुगमा रावण राज्य भयो, तिथि-मिति लेखिएको होस् । बीचमा राख संगमयुग । रथी पनि अवश्य चाहिन्छ नि । यस रथमा प्रवेश भएर बाबाले राजयोग सिकाउनुहुन्छ, जसद्वारा यी लक्ष्मी-नारायण बन्छन् । कसैलाई पनि सम्भाउन त धेरै सहज छ । लक्ष्मी-नारायणको डिनायस्टी कति समय चल्यो । अरू सबै घराना हुन् हदका, यो हो बेहदको । यस बेहदको इतिहास भूगोललाई जान्नुपर्छ नि । अहिले हो संगमयुग । फेरि दैवी राज्य स्थापना भइरहेको छ । यस पत्थरपुरी, पुरानो दुनियाँको विनाश हुनु छ । विनाश नहुने हो भने नयाँ दुनियाँ कसरी बन्ने ? अहिले भन्छन्— नयाँ दिल्ली । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ नयाँ दिल्ली कहिले बन्छ । नयाँ दुनियाँमा नयाँ दिल्ली हुन्छ । गाउँछन् पनि, जमुनाको किनारमा महल हुन्छन् । जब यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य हुन्छ तब भनिन्छ— नयाँ दिल्ली, पारसपुरी । नयाँ राज्य त सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको नै हुन्छ । मनुष्यले त यो पनि भुलेका छन्— ड्रामा कसरी शुरू हुन्छ । को-को मुख्य पात्र हुन्छन्, त्यो जान्नुपर्छ नि । पात्रहरू त धेरै छन् यसैले मुख्य पात्रलाई तिमी जान्दछौ । तिमी पनि मुख्य पात्र बनिरहेका छौ । सबैभन्दा मुख्य पार्ट तिमीले खेल्नहेका छौ । तिमी रूहानी सोसल वर्कर हो । बाँकी सबै सोसल वर्कर हुन् जिस्मानी । तिमीले आत्मालाई सम्भाउँछौ, आत्माले पढ्छ । मनुष्यले सम्भन्छन्— शरीरले पढ्छ । यो कसैलाई पनि थाहा छैन— आत्माले यी अङ्गहरूद्वारा पढ्छ । म आत्मा वकिल आदि बन्छु । बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ । संस्कार पनि आत्मामा रहन्छ । संस्कार लिएर जान्छौ फेरि नयाँ दुनियाँमा राज्य गर्नेछौ । जसरी सत्ययुगमा राजधानी चलेको थियो त्यसरी नै शुरू हुन्छ । यसमा केही सोध्ने आवश्यकता नै रहँदैन । मुख्य कुरा हो— देह-अभिमानमा कहिल्यै नआऊ । आफूलाई आत्मा सम्भ । कुनै पनि विकर्म नगर । यादमा बस, नत्र एउटा विकर्मको बोझ सयगुण हुन्छ । हड्डी नै एकदम टुट्छन् । त्यसमा पनि मुख्य विकार हो काम । कोही भन्छन्— बच्चाहरूले हैरान गर्छन् त्यसैले पिट्नुपर्छ । अब यो कुनै सोध्ने कुरा रहँदैन । यसलाई त सानो पाई पैसाको पाप भनिन्छ । तिम्रो शिरमा त जन्म-जन्मान्तरको पाप छ, पहिले त्यसलाई त भष्म गर । बाबाले पावन हुने धेरै सहज उपाय बताउनुहुन्छ । तिमी एक बाबाको यादद्वारा पावन बन्छौ । भगवानुवाच बच्चाहरूप्रति, तिमी आत्माहरूसँग कुरा गर्दछु । अरू कोही मनुष्यले यस्तो बुझ्न सक्दैन । उनीहरूले त आफूलाई शरीर नै सम्भन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— मैले आत्माहरूलाई सम्भाउँछु । गायन पनि छ— आत्माहरू र परमात्माको मेला लाग्छ, यसमा कुनै आवाज आदि गर्नु छैन । यो त पढाइ हो । टाढा-टाढाबाट आउँछन् बाबाको पासमा । निश्चयबुद्धि जो हुन्छन् उनीहरूलाई जोडसँग आकर्षण हुन्छ पछि गएर । अहिले यति आकर्षण कसैलाई हुँदैन किनकि याद गर्दैनन् । यात्राबाट जब फर्किन्छन्, घरको नजिकै आउँछन् तब घर याद आउँछ, बच्चा याद आउँछ, घर पुग्ने बित्तिकै

खुशीले मिल्छन् । खुशी बढ्दै जान्छ । सबैभन्दा पहिले स्त्री याद आउँछ फेरि बाल-बच्चा आदि याद आउँछन् । तिमीलाई याद आउँछ- हामी घर जान्छौं वहाँ बाबा र हामी बच्चा मात्र हुन्छौं । डबल खुशी हुन्छ । शान्तिधाम घर जान्छौं फेरि आउँछौं राजधानीमा । याद मात्र गर्नु छ, बाबा भन्नुहुन्छ- मनमनाभव । आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबा र वर्सालाई याद गर । बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई फूलसमान बनाएर, नयनमा बसाएर साथै लिएर जानुहुन्छ । थोरै पनि मेहनत हुँदैन । जसरी लामखुट्टेको समूह जान्छ नि । तिमी आत्माहरू पनि त्यसैगरी जान्छौ बाबाको साथमा । पावन बन्नको लागि तिमी बाबालाई याद गर्छौ, घरलाई होइन ।

बाबाको नजर पहिले-पहिले गरिब बच्चाहरूमा जान्छ । बाबा गरिब निवाज हुनुहुन्छ नि । तिमी पनि गाउँमा सेवा गर्न जान्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म पनि तिम्रो गाउँलाई आएर पारसपुरी बनाउँछु । अहिले त यो नर्क पुरानो दुनियाँ हो । यसलाई अवश्य तोड्नुपर्छ । नयाँ दुनियाँमा नयाँ दिल्ली, त्यो सत्य युगमा मात्र हुन्छ । वहाँ राज्य पनि तिम्रो हुन्छ । तिमीलाई नशा चढ्छ- हामी फेरि आफ्नो राज्य स्थापना गरिरहेका छौं । जसरी कल्प पहिले गरेका थियौं । उहाँले कहाँ भन्नुहुन्छ- हामी यस्तो-यस्तो घर बनाउँछौं । होइन, तिमी जब वहाँ जान्छौ तब स्वतः (अटोमेटिक) तिमीले त्यो बनाउन थाल्छौ किनकि त्यो आत्मामा पार्ट भरिएको हुन्छ । यहाँ पार्ट छ केवल पढ्नको लागि । वहाँ तिम्रो बुद्धिमा आफै आउँछ- मैले यस्तो-यस्तो महल बनाऊं । जसरी कल्प पहिले बनाएका थियौ, त्यही बनाउन थाल्छौ । आत्मामा पनि पहिलेदेखि नै भरिएको छ । तिमीले त्यही महल बनाउँछौ जुन महलमा तिमी कल्प-कल्प रहन्छौ । यी कुरालाई नयाँ कसैले बुझ्न सक्दैन । तिमी बुझ्दछौ, हामी आउँछौं, नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू सुनेर रिफ्रेस भएर जान्छौं । नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू निस्कन्छन्, त्यो पनि ड्रामामा निश्चित छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मैले यस बयलमा (रथमा) सदैव सवारी गरें भने, यसमा मलाई सुख अनुभव हुँदैन । म त तिमी बच्चाहरूलाई पढाउन आउँछु । यस्तो होइन, बयलमा सवारी भएर बसिरहन्छु । रात-दिन बयलमा सवारी भइन्छ र ? उहाँ त सेकेन्डमा आउनु-जानु हुन्छ । सदैव बस्ने काइदा नै छैन । बाबा कति टाढाबाट आउनुहुन्छ- पढाउनको लागि, घर त उहाँको त्यो हो नि । सारा दिन शरीरमा कहाँ बस्नुहुन्छ र, वहाँलाई सुख नै आउँदैन । जसरी पिंजडामा सुगा फँस्छ । म त यो लोन लिन्छु तिमीलाई सम्झाउनको लागि । तिमी भन्छौ- ज्ञानका सागर बाबा आउनुहुन्छ हामीलाई पढाउनको लागि । खुशीमा रोमाञ्च खडा हुनुपर्छ । त्यो खुशी फेरि कम कहाँ हुनु छ र ! यी धनी त स्थायी बसेका छन् । एउटा बयलमा दुईको सवारी सदैव कहाँ हुन्छ र ? शिवबाबा रहनुहुन्छ आफ्नो धाममा । यहाँ आउनुहुन्छ, आउनमा ढिलो कहाँ हुन्छ र ! रकेट हेर कति तीव्र हुन्छ । आवाजभन्दा पनि तीव्र । आत्मा पनि धेरै सानो रकेट हो । आत्मा कसरी भाग्छ, यहाँबाट भट्ट लन्डन गयो । एक सेकेन्डमा जीवनमुक्ति गाइएको छ । बाबा स्वयं पनि रकेट हुनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई पढाउनको लागि आउँछु । फेरि जान्छु आफ्नो घर । यस समयमा धेरै व्यस्त रहन्छु । दिव्य दृष्टि दाता हुँ, त्यसैले भक्तहरूलाई राजी गर्नुपर्छ । तिमीलाई पढाउँछु । भक्तहरूको दिलमा हुन्छ- साक्षात्कार होस् वा केही न केही भीख माग्छन् । सबैभन्दा धेरै भीख जगदम्बासँग माग्छन् । तिमी जगत् अम्बा हौ नि । तिमीले विश्वको बादशाहीको भीख दिन्छौ । गरिबलाई भीख मिल्छ नि । हामी पनि गरिब हौं त्यसैले शिवबाबाले स्वर्गको बादशाही भीखमा दिनुहुन्छ । भीख कुनै अरु होइन,

२०७२ श्रावण ९ शनिबार २५-०७-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

केवल भन्नुहुन्छ— बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । शान्तिधाममा जान्छौ । मलाई याद गर्नु भन्ने ग्यारेन्टी गर्छु— तिमी आयु पनि लामो हुन्छ । सत्ययुगमा मृत्युको नाम हुँदैन । त्यो हो अमरलोक, त्यहाँ मृत्युको नाम हुँदैन । केवल एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छन्, यसलाई मृत्यु भनिन्छ र ! त्यो हो अमरपुरी । साक्षात्कार हुन्छ— म बच्चा बन्छु । खुशीको कुरा हुन्छ । बाबाको (यिनको) दिल हुन्छ— अब गएर बच्चा बनौं । जान्दछन्— गोल्डन स्पून इन माउथ हुन्छ । एउटै सिकीलधा बाबाको बच्चा हुँ । बाबाले रचना गर्नुभएको हो । म सिकीलधा बच्चा हुँ त्यसैले बाबाले कति प्यार गर्नुहुन्छ । एकदम प्रवेश गर्नुहुन्छ । यो पनि खेल हो नि । खेलमा सदैव खुशी हुन्छ । यो पनि जान्दछौ— अवश्य धेरै भाग्यशाली रथ हुनुपर्छ । जसको लागि गायन छ— ज्ञान सागर, यिनमा प्रवेश गरेर तिमीलाई ज्ञान दिनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूको लागि एउटै खुशी धेरै छ— भगवान् आएर पढाउनुहुन्छ । भगवान्ले स्वर्गको राजाई स्थापना गर्नुहुन्छ । हामी उहाँका सन्तान हौं भने फेरि हामी नर्कमा किन छौं ! यो कसैको पनि बुद्धिमा आउँदैन । तिमी त भाग्यशाली हो । विश्वको मालिक बन्नको लागि पढ्छौ । यस्तो पढाइमा कति ध्यान दिनुपर्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) यसै डबल खुशीमा रहनु छ— अब यात्रा पूरा भयो, पहिले हामी आफ्नो घर शान्तिधाममा जान्छौं अनि आफ्नो राजधानीमा आउँछौं ।
- २) शिरमा जो जन्म-जन्मान्तरको पापको बोझ छ त्यसलाई भस्म गर्नु छ, देह-अभिमानमा आएर कुनै पनि विकर्म गर्नु छैन ।

वरदानः— आदि र अनादि स्वरूपको स्मृतिद्वारा आफ्नो निजी स्वधर्मलाई अपनाउने पवित्र एवं योगी भव

ब्राह्मणको निजी स्वधर्म पवित्रता हो, अपवित्रता परधर्म हो । जुन पवित्रतालाई अपनाउन मानिसहरू मुश्किल सम्भन्छन्— त्यो तिमी बच्चाहरूको लागि अति सहज छ किनकि स्मृति आयो— हाम्रो वास्तविक आत्म-स्वरूप सदा पवित्र हो । अनादि स्वरूप पवित्र आत्मा हो र आदि स्वरूप पवित्र देवता हो । अहिलेको अन्तिम जन्म पनि पवित्र ब्राह्मण जीवन हो त्यसैले पवित्रता नै ब्राह्मण जीवनको व्यक्तित्व हो । जो पवित्र हुन्छ ऊ नै योगी हुन्छ ।

स्लोगनः— सहज योगी भनेर आलस्यपन नल्याऊ, शक्ति रूप बन ।